

THE REDISCOVERY OF THE FIRST LOVE, POETRY. FEATURES OF M. H. SIMIONESCU'S POETRY

Stanca Ioana BUCUR, Assistant, PhD Candidate, University of Medicine and Pharmacy, Târgu-Mureș

Abstract: Mircea Horia Simionescu published an impressive number of works in prose during his literary career. His last book is though a volume of poems. No matter prose or poetry, the simionescian aesthetic principles remain the same: release of literature from any literary dogmas by putting into practice various textual techniques and devices. The poetic style of this author is a non-narrative, elliptic, non-explicit one, marked by the need for a play upon words, a lexical game. Regardless of his beliefs, these poems may be classified in several categories such as poetic arts, confessional poems, love poems, stanzas dedicated to the process of writing, poems inspired by the realities of Ceaușescu's regime or by different aspects of contemporary life.

Keywords: textual devices, lexical game, non-narrative, non-explicit.

Mircea Horia Simionescu a publicat un singur volum de poezie, apărut la editura Bibliotheca, în 2010, cu un an înaintea morții lui. După cum ne-a obișnuit *prozatorul* Mircea Horia Simionescu, și *poetul* a ales un titlu inedit pentru opera sa: *Versete de unică folosință*¹.

Dacă de-a lungul vieții Mircea Horia Simionescu a publicat mai mult de douăzeci de volume de proză, romane, jurnale, apelând la tot felul de tehnici textuale ingenioase, din refuzul categoric de a urma orice tip de model sau canon literar, scriitorul nu se lasă mai prejos nici atunci când pășește pe terenul poeziei, jocul cu cuvântul rămânând principiul de bază al creației.

Spre sfârșitul vieții, autorul *Dicționarului onomastic*² s-a întors deci la dragostea sa dintâi, poezia, pe care o curta din adolescență, când alături de prietenii săi târgovișteni, pe lângă alcătuirea avangardistelor reviste-manuscris, își exersa talentul în scrierea unor plachete de versuri, „trecând de la dadaism și suprarealism la creații originale, concepționism (Radu Petrescu) și finism (M.H.S.), apoi la hexamtru, la neoromantism, letrism și altele. Colecția de poezii a lui Mircea Horia Simionescu depășea – conform propriei aprecieri – 800 de <<piese>>. Producția poetică de la bătrânețe, adunată într-un volum de 400 de pagini (...) păstrează nu neapărat litera, cât mai ales spiritul provocator al insurgenței tinerești”³.

Această atitudine combatantă poate fi identificată încă din primele pagini ale volumului, pentru că începând cu *Prospectul*⁴ de utilizare al cărții sau al acestui „produs foios”⁵ cum îl numește scriitorul, acesta își exprimă convingerea că resorturile ce duc la creația poetică nu se află nici în posesia muzei romantice, nici în formula gândirii matematice, ci se găsesc pur și simplu în ființa noastră: „Mai bine de cinci decenii de

¹ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010.

² Mircea Horia Simionescu, *Dicționar onomastic*, Editura Humanitas, București, 2008.

³ Gabriela Gheorghisor, *Mircea Horia Simionescu. Dezvrăjirea și fetișizarea literaturii*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2011, p. 233.

⁴ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. I.

⁵ Idem.

experiență scripturală au învederat autorului acestui produs că substanțele care îl compun, numite convențional inspirație poetică, nu provin din zone din afara ființei noastre, din donații cerești sau infuzii preparate în rafinării culturale de înaltă tehnologie, ci se află, de când e lumea lume, în noi, în adâncul fibrelor ce ne alcătuiesc și ne personifică”⁶.

După cum se desprinde din acest *Prospect*, geneza volumului s-ar afla în poezia suprarrealistă cu care Mircea Horia Simionescu s-a familiarizat încă din adolescență. Cu toate acestea, foarte multe dintre poezii, se pretează la interpretare. Procedul *dicteului automat* a fost, să spunem, sabotat de prezența rațiunii critice, deoarece Simionescu a transcris înregistrările de pe benzile de magnetofon, selectând formulele cele mai potrivite, adăugând sau modificând, prelucrând materialul original, gândind deci critic poeziile inițiale.

Astfel, poeziile lui Mircea Horia Simionescu se pot clasifica în funcție de mesajul lor sau de ideea lor principală. Putem găsi poezii care exprimă revolta poetului față de regimul comunist, față de mediocritatea lumii, sentimentul apăsător al monotoniei vieții, al repetitivității, poezii pe care le putem considera autoportrete, precum și numeroase arte poetice sau poezii care se referă la lungă trudă și zbatere pentru creație.

un răspuns, poezia care deschide volumul, se încadrează în categoria celor care exprimă concepția poetului în privința a ceea ce înseamnă poezia, fiind o *ars poetica*. Conform părerii lui Mircea Horia Simionescu, poezia nu trebuie să aibă neapărat un sens, ci ea trebuie să existe pentru simplul fapt că o cere ființa noastră, căci fără de ea am fi mult mai săraci sufletește, spiritual, poezia fiind flacăra care aprinde simțurile: „de ce să scrii – zice unul – când n-ai nimic/ de șoptit de clintit de tulburat apele/ de ce să nu – zic prin somn motivat – uite nevoia/ de incendiu: trebuie întezit focul de ieri altminteri nu se poate”⁷.

Poezia este expresia unei realități ce poate fi privită din multiple unghiuri, mereu din altă perspectivă. Dacă realitatea, concretul, nu poate fi încastrat într-o imagine singulară, la fel, nici poezia nu poate fi condamnată la un șablon unic de reprezentare, la o rețetă sau un canon impus. Acest crez al poetului reiese cu claritate din versurile de final ale poeziei: „să stai pe spate sau într-o rână/ tabloul să rămână invers tot așa/ sau să stai în mâini cu picioarele sus/ volumele contururile invers – toate bine așezate/ / am cunoscut odinioară un corăbier echilibrat/ era femeie dacă îl priveai puțin invers”⁸.

Din poezia *umanitară e fațada revopsită*⁹, pe care o putem încadra în aceeași categorie a *artelor poetice*, se desprind câteva principii estetice simionesciene, unul dintre ele fiind acela care susține că scopul poeziei nu trebuie să fie unul didactic, nici unul care urmărește să creeze o stare de bine lectorului. Modul de adresare al poetului este unul direct și ironic: „îmi vei reproșa că nu înțelegi o iotă/ din ce scriu eu aici și că/ te-ar fi interesat definițiile umanitare/ eu te întreb: la care ceas? pe care parte a/ calendarului gregorian? afară sau înăuntru?”¹⁰.

Un alt principiu estetic este acela că poezia nu trebuie să se supună regulilor impuse de rimă și ritm, poetul respingând creațiile de acest fel, pe care le consideră drept „versuri de

⁶ Idem.

⁷ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. 5.

⁸ Idem.

⁹ Ibidem, p. 31.

¹⁰ Idem.

câlți”¹¹. Tonul ironic se păstrează pe tot parcursul poeziei, iar versul „vino privighetoarea cântă donizzeti”¹² exprimă clar atitudinea poetului de respingere față de poezia scrisă până la el, referirea la vestita *Noapte de mai* a lui Macedonski fiind evidentă.

În stânsă relație cu numeroasele *arte poetice*, există în acest volum poezii care sunt dedicate anevoiosului proces al creație. O astfel de poezie este *urmare tragediei*¹³, în care facerea textului este asemănată *Facerii biblice*, respectându-se etapele creației. L-a început n-a fost nimic, doar pagina albă asemănată „pustiului” și „prafului”, apoi a fost un sâmbure germinativ – „litera”. Prin gestul creator, „viu”, al vârfului de peniță, acest spațiu sterp devine fertil în semnificații, „bumbul de bold” urmărindu-și destinul creator metaforic numit „sârmuliță”: „minusculul viu bumb de bold/ traversează această pustie a hârtiei/ întrebând praful și literele/ unde se-ascunde sârmulița dumnezeului său/ ca să-i ia urma”¹⁴. Penița gonește pe hârtie, „alergând îngerește spre propria-i pieire”¹⁵, căci literele devin cuvinte, cuvintele text, iar textul, un tot singular suficient sieși. Dar goana se dovedește a fi „nespornică”, rezultatul ei nu reușește să exprime ceea ce vrea demiurgul, iar acest fapt îi trezește acestuia sentimentul de dușmănie împotriva propriei incapacități de a exprima desăvârșirea: „și goana nespornică îmi răscolește ura/ împotriva nedesăvârșirii;/ cu gingășie o șterg cu arătătorul/ un scuipat al căderilor de stele”¹⁶. Asumându-și deci neputința, cu un gest „gingaș”, resemnat, șterge urmele de pe hârtie. Acest act e perceput apoi drept o crimă, sentimentele poetului fiind transpuse în imaginea unui „ibric” în clocot.

Regretul imens pentru gestul său distructiv trezește în sufletul poetului convingerea că păcatul său va atrage după sine și pedeapsa: „de-acum înainte să urmăresc ibricul/ devenirii mele după crimă/ pentru că de plătit trebuie să plătesc/ când i-o fi destinului/ mai convenabil”¹⁷.

Din această poezie reiese clar imaginea unui poet extrem de exigent cu sine însuși și cu scrisul său, mereu chinuit de realizarea creației perfecte.

Numeroase „versete” pot fi incluse în categoria poeziilor care se referă la condiția poetului și a poeziei. Inevitabil, aceste creații conțin numeroase aluzii sociale sau politice menite să contureze atmosfera în care artistul a fost nevoit să creeze.

O astfel de poezie e cea intitulată *poezie a fost sau ce?*¹⁸. Într-un mediu ostil în care ierarhiile se stabilesc în funcție de obediența față de sistem, un poet cu talent, profitând de ignorarea celorlalți, dar și de ignoranța lor, a dat curs voinței de a crea o poezie diferită: a fost voința unei „scame”¹⁹ ce-a avut drept rezultat o „tulpină”²⁰ verde, sănătoasă. Repulsia pe care poetul o resimte față de mediul „intelectual” contemporan lui e ușor de dedus din versurile „ – putoarea persistă/ se academicează unul pe altul ca-n cotețe/ de cârțițe albe cu decorațiuni de cataif”²¹.

¹¹ Idem.

¹² Idem.

¹³ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p.6.

¹⁴ Idem.

¹⁵ Idem.

¹⁶ Idem.

¹⁷ Idem.

¹⁸ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. 8.

¹⁹ Idem..

²⁰ Idem.

²¹ Idem.

Din aceste versuri reies câteva trăsături ale celor promovați de putere: mediocritatea crasă, obiceiul înveterat de a linguși pe unul sau pe altul din instinctul de a-și păstra poziția dobândită în ierarhia socială, de a-și întări sentimentul de siguranță. Aceștia bâjbâie asemenea „cărțițelor”²² în bezna prostiei și-a inculturii, purtând „lănțișorul gros”²³ – însemn al bunăstării, dar și al bătăriei, al lipsei de finețe – nu la gât, ci la „grumaz”²⁴, substantivul ales de Simionescu venind să îngroașe trăsăturile acestor indivizi care și-au pierdut umanitatea.

Ignorând această societate care promovează non-valoarea, poetul își asumă pe deplin dreptul la liberul arbitru, urmându-și chemarea, conștient că această escapadă spre libertate va produce „pagube”²⁵ în lumea devenită „etanșă”²⁶ prin legile de fier impuse de cei aflați la putere.

Poezia intitulată *un posibil sfârșit*²⁷ e un strigăt de durere adresat divinității care e făcută răspunzătoare pentru un destin neasumat, greșit. Poetul trăiește sentimentul că poezia sa e supusă unei analize amănunțite, e cântărită, pusă în balanță, cernută, pentru a se vedea ceea ce e bun, ceea ce corespunde așteptărilor, și ceea ce e de prisos sau nepotrivit.

Acest proces de disecție a creației sale îi provoacă poetului atât de multă durere încât resimte totul ca pe o pedeapsă divină, de unde și ruga sa adresată cerului pentru a-l întări: „învață-mă preafnalte/ să-ți pot suporta și preamări/ jordia/ toarnă pe rănile loviturilor tale/ coniac și aloe pilitură de fier și cenușe/ ajută-mă să ies din pungă și/ coboară-mă de pe cântar”²⁸.

Poetul se compară cu un Christ răstignit pe cruce în „ace de siguranță”²⁹ pentru greșeala de-a fi îndrăznit să fie altfel decât ceilalți. El este conștient de faptul că e diferit, dar are convingerea că creația sa este una autentică, de valoare. Reacția autorităților vis-a-vis de arta adevărată este una de desconsiderare, chiar dispreț, atitudine ce se desprinde din versurile „șuvoiul de urină coborând zidul/ frăgezind cartoanele pe care au zugrăvit/ da vinci delacroix și degas/ mădulare tăiate la circular apoi decapate”³⁰.

Revoltat de incultura și ignoranța clasei conducătoare, poetul nu poate decât să dorească să-și găsească liniștea în viața de apoi, resimțită ca unică posibilitate de evadare, drept care lansează îndemnul: „deschide-mi cu baioneta căile respiratorii/ și cădelnițează până la sfârșitul veacurilor/ carul cu trifoi întâmplător toate cu patru foi/ ca să mă simt confortabil după prima împușcătură”³¹.

Foarte multe dintre poeziile acestui volum au ca țintă deconspirarea sistemului de funcționare a regimului comunist sub care elita românească, intelectualitatea, a fost redusă la tăcere. Sunt poezii pline de înverșunare la adresa celor de la cârma țării, dar și împotriva acelei păături sociale care sprijinea această guvernare, din frică sau din credință.

²² Idem.

²³ Idem.

²⁴ Idem.

²⁵ Idem.

²⁶ Idem.

²⁷ Ibidem, p. 110.

²⁸ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. 110.

²⁹ Idem.

³⁰ Idem.

³¹ Idem.

*dimineață*³² e o poezie din care se desprind cu claritate sentimentele de dezgust și desconsiderare pe care poetul le are față de partidul comunist și față de cei care i se supun și-l slujesc orbește. El găsește prin creația sa modalitatea de a riposta și a respinge acest regim doctrinar, gest tradus poetic prin călcarea în picioare a ziarului la pagina la care se află fotografia „adunării naționale cu marele ins/ la tribună”³³ (Ceașescu). Sarcasmul, causticitatea poetului vis-a-vis de acest tip de orânduire și față de conducătorul ei e evidentă la finalul poeziei unde precizează că gestul amintit trebuie făcut cu „ghetele”³⁴ murdare, „crema gladys”³⁵ putând fi aplicată pentru lustruire abia pe urmă, „categoric nu invers”³⁶.

Poezia intitulată *legea căderii obligate*³⁷ se referă la fenomenul de prăbușire spirituală a unei nații care și-a pierdut curajul de a riposta împotriva abuzurilor celor de la putere, paralizat de frica repercusiunilor pe care orice acțiune de împotrivire sau de revoltă le-ar reclama. Orice gest de încălcare a ordinii atrage după sine pedeapsa, „căderea capetelor”³⁸ și aceasta în mod sigur și automat, în virtutea unei „mecanici cerești”³⁹, adică a unei legi tip cauză-efect gândită bine de către cei de la putere, care-și arogă drepturi dumnezeiești.

Printre numeroasele „versete” adunate de Mircea Horia Simionescu în acest volum se găsesc și unele poezii autobiografice sau poezii confesive.

„Versetul” intitulat *sumar 2*⁴⁰ este o poezie autobiografică închipuită ca un dialog între lume și poet. E de fapt un *fals* autoportret, un pseudo-portret pentru că imaginea care reiese este cea închipuită ca fiind percepută de către societate, nu de către poet, deși pe alocuri se face simțită autoironia: „desprinde-ți de la brâu cureua/ descalfă pe rând articulațiile mâinilor/ picioarelor gâtului toracelui inclusiv/ carotidei și strigă învingător la 82 de ani/ cât de tânăr ești și plin de vigoare/ și mori o dată și mori pentru totdeauna/ fiindcă ne-ai plictisit îndestul/ neputinciosule nepricopsitule flagrant împuținatul”⁴¹. Poetul trăiește sentimentul apăsător că existența sa se apropie de sfârșit, că e „împuținat” de viață și că a ajuns să fie o povară pentru ceilalți, mai tineri și cu alte preferințe estetice, dar și sentimentul că tot ceea ce a scris are o valoare îndoielnică, minimală și că ar fi putut scrie mai bine.

În dialogul închipuit cu lumea poetul este luat în derâdere, se simte asemeni unui obiect de prisos, bun de aruncat. Înverșunarea celorlalți este cu atât mai mare cu cât poetul nu renunță la dorința de a trăi, de a scrie, nu vrea să părăsească scena. Revolta împotriva sa primește valoarea unei imprecății în versurile „pentru alde ca tine și la anii tăi/ când multe sunt încă de făcut/ învață să știi că nimic nu mai e de făcut/ adună-ți neputințele înșiruie resturile/ pe hârtie/ și trage linie”⁴². Versurile au conotația unei sentințe la moarte.

³² Ibidem, p.71.

³³ Idem.

³⁴ Idem.

³⁵ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. 71.

³⁶ Idem.

³⁷ Ibidem, p. 91.

³⁸ Idem.

³⁹ Idem.

⁴⁰ Ibidem, p.67.

⁴¹ Idem.

⁴² Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. 67.

Finalul exprimă regretul și dezamăgirea că viața e scurtă, e puțină, încape ușor într-un „buzunar”: „cât verde gros și cât amar/ încape într-un buzunar/ autobiografic și-nfășurat sumar”⁴³.

Câteva poezii, destul de puține, sunt dedicate Femeii și iubirii pasionale, trăite după dicteul *carpe diem*, al clipei unice și irepetabile, după cum se înțelege chiar din câteva versuri ale scriitorului: „aleg pentru tine iubito numai ce nu trebuie ales/ spumă de bazalt și parfumul energic perdăfît/ nu mă lăsa să revin/ tot ce urmează după primul impuls e scursoare”⁴⁴.

În astfel de poezii Mircea Horia Simionescu e un cu totul alt scriitor decât cel cu care ne-am obișnuit din poeziile cu aluzii sociale sau politice, nu mai există nici o urmă de indignare, de revoltă, de apăsare sufletească, din contră, aceste poezii emană un elan și o poftă de viață contagioasă.

Imaginea care se desprinde din aceste „versete” este aceea a unui poet liric și voluptuos, pasional și romantic, a unui poet pentru care fiecare detaliu fizic al iubitei, ca și cel mai mic gest al ei, este un neîncetat prilej de mirare și admirație, un imbold de trezire la viață a tuturor simțurilor. Poetul își idolatrizează iubita, dar nu ca pe o statuie, ci ca pe o ființă vie cu ajutorul căreia se regăsește, devenind un întreg. Simțul tactil și cel olfactiv sunt cele care reperează toate informațiile legate de femeia iubită: „te-am recunoscut la capătul lumii femeia mea hemisferică/ / .../ vecinătatea acidă îmbătătoare a sărutului fugitiv/ iar în creștetul părului tău răvășit vedeam vulpi/ tresăream la căderile avalanșelor nordice în pat – acolo// și-acum întâlnesc suflul cald al perechii decolteului/ mișcarea înverșunată a mâinilor trecând sub duș/ amețitoare e invazia furnicilor acoperindu-te imediat/ cum imediată e pielea rămasă imprimeu/ vie de neînchipuit în nările adulmecându-ți trecutul/ trăgându-l dintr-un altădată”⁴⁵.

Mai există în acest volum poezii scrise sub imbold suprarealist, în care accentul cade pe sonoritatea cuvintelor și pe jocul de alăturare a unor termeni fără nici o determinare logică, pe baza unei muzicalități intrinseci: *septime pentru septima*⁴⁶, *să nu te temi de arnoteni*⁴⁷, *câte rămân după ce rămân*⁴⁸. Exemplele par a fi citate din proza lui Mircea Horia Simionescu, care abundă de astfel de asociații a unor termeni cu înțeles complet diferit.

Tudor Cristea surprinde trăsăturile specifice ale poeziei suprarealiste a lui Mircea Horia Simionescu, arătând că poetul Mircea Horia Simionescu este un suprarealist în a cărui creație „dicteul automat nu e doar o metodă, dar și o temă (și încă tema principală), implicând discursul metaliterar, nelipsit, în unele momente (și încă în cele faste), de ironie și chiar de un iz parodic; și nu mai puțin de o dispoziție ludică”⁴⁹.

Multe dintre poezii au titluri care conduc imaginația cititorului într-o anumită direcție, pentru ca apoi conținutul să se dovedească a fi despre cu totul altceva. Această caracteristică a unor „versete” simionesciene e observat și de Gabriela Gheorghisor, care notează faptul că există în acest volum de versuri „o poetică a paratextului deconcertant (folosită și la volumele de proză), începând cu titlul cărții, cu indicațiile <<farmaceutice>> ale <<Prospectului>> și

⁴³ Idem.

⁴⁴ Ibidem, p. 21.

⁴⁵ Ibidem, p. 25.

⁴⁶ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. 180.

⁴⁷ Ibidem, p. 224.

⁴⁸ Ibidem, p. 303.

⁴⁹ www.poezie.ro

sfârșind cu denumirile poemelor, care trimit cititorul pe piste false sau revelează o relație semantică slabă / ingenioasă / subtilă cu desfășurarea compozițională propriu-zisă. De pildă, *ecologie* se dovedește o artă poetică (<<într-o zi vom pricepe și rațiunea/ purificatoare a artei poetice>>), o *baladă* prezintă doleanțele chiftelelor, o *sintaxă* se devoalează a fi a destinului (<<de pe policioară cade un pitic de iarmaroc/ cioburile pământului ars trosnesc sub tălpi/ odată cu întâmplarea se sleiește pe jos/ destinul meu și-al dumitale>>), *competiția* presupune o aranjare a *cd*-urilor de muzică etc⁵⁰.

Poezia și proza lui Mircea Horia Simionescu trebuie privite ca un întreg, de-a lungul amândurora străbat aceleași neliniști, același fior, și același stil. Ambele forme de creație pun în evidență aceleași principii estetice pe care le-am numit „simionesciene” pentru că-i sunt specifice. Nu numai în proză, ci și în poezie, temele se suprapun și se conțin unele pe altele, iar privită global, opera acestui scriitor alcătuiește un tot unitar.

„Versetele” adunate în acest „produs foios”⁵¹ și așa adăuga „stufos”, pot fi grupate în funcție de ideea principală, astfel încât se pot contura câteva categorii: categoria artelor poetice – a creațiilor care susțin ca principiu estetic evadarea din încorsetarea canoanelor poetice prestabilite, poezia de meditație socială, în strânsă legătură cu cea care are ca temă condiția poetului și a poeziei, poezia cu aluzie politică, poezia care are ca subiect raportul poet-divinitate, poezia cu temă autobiografică, poezia confesivă, poezia iubirii, poezii care au ca temă creația sau mai bine-zis procesele de laborator ale creației, poezia inspirată de realitatea contemporană.

Indiferent din ce categorie fac parte aceste creații, ele reflectă principiile estetice simionesciene cărora scriitorul le rămâne fidel: fantezia neîngrădită de reguli sau canoane literare, jocul cu cuvântul și cu paradigma sa, invenția lexicală, asocierile neașteptate de termeni, intertextualitatea, parodiarea canoanelor clasice, începând cu ritmul, rima, strofa și terminând cu titlul.

I. Bibliografia operei

- Simionescu, Mircea Horia, *Bibliografia generală*, Editura Eminescu, București, 1970.
 Simionescu, Mircea Horia, *Dicționar onomastic*, Editura Humanitas, București, 2008.
 Simionescu, Mircea Horia, *Jumătate plus unu*, Editura Albatros, București, 1976.
 Simionescu, Mircea Horia, *Nesfârșitele primejdii*, Editura Eminescu, București, 1978.
 Simionescu, Mircea Horia, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010.

II. Bibliografie critică și generală

A. Volume

- Biblia sau Sfînta Scriptură. Vechiul și Noul Testament*, Gute Botschaft Verlag (GBV), 1989, 1990, Dillenburg, West Germany
 Blaga, Lucian, *Trilogia cunoașterii, vol. II, Cunoașterea luciferică*, Editura Humanitas, București, 2003.
 Blaga, Lucian, *Trilogia cunoașterii, vol. III, Cenzura transcendentă*, Editura Humanitas, București, 2003.

⁵⁰ Gabriela Gheorghîșor, *Mircea Horia Simionescu. Dezvrăjirea și fetișizarea literaturii*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2011, p. 235.

⁵¹ Mircea Horia Simionescu, *Versete de unică folosință*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010, p. I.

- Booth, Wayne, *Retorica romanului*, Editura Univers, București, 1976.
- Buot, Francois, *Tristan Tzara. Omul care a pus la cale revoluția Dada*, Editura Compania, București, 2003.
- Cărtărescu, Mircea, *Postmodernismul românesc*, Editura Humanitas, București, 1999.
- Gaetan, Picon, *Scriitorul și umbra lui*, Editura Univers, București, 1973.
- Gheorghe, Perian, *Scriitori români postmoderni*, Editura Didactică și Pedagogică, R. A, București, 1996.
- Gheorghisor, Gabriela, *Mircea Horia Simionescu. Dezvrăjirea și fetișizarea literaturii*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2011.
- Gheorghiu, Mihai Dinu, *Reflexe condiționate*, Editura Cartea Românească, București, 1983.
- Holban, Ioan, *Literatura subiectivă*, Editura Minerva, București, 1989.
- Holban, Ioan, *Profiluri epice contemporane*, Editura Cartea Românească, București, 1987.
- Lefter, Ion Bogdan, *Postmodernism. Din dosarul unei „bătălii” culturale*, Editura Paralela 45, Pitești, 2002.
- Lefter, Ion Bogdan, *Primii postmoderni: Școala de la Târgoviște*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003.

www.poezie.ro

B. Periodice

- Alexandru, George, *Fantezie și inteligență*, în „România literară”, nr.43, oct. 1974.
- Cărtărescu, Mircea, *Textualism, biografism, sincronie stilistică*, în „Cronica”, nr.25, 1985.
- Corniș-Pop, Marcel, *Mircea Horia Simionescu sau virtuțile homeopatice ale jocului*, în „Orizont”, nr. 11, nov. 1971.
- Dugneanu, Paul, *Virtuozitatea procedeeilor*, în „Luceafărul”, nr.36, 6 sept. 1980.
- Lefter, Ion Bogdan, *Ficțiunea universală*, în „România literară”, nr. 23, 3 iun. 1982.
- Lipovanu-Theodorescu, Ioana, *Ingeniozitate și substanță în literatură*, în „Tribuna”, nr. 27, 1 iul. 1976.
- Popa, Dumitru Radu, *Pariul scriitorului cu modelul*, în „România literară”, nr. 33, aug. 1984.
- Țion, Alexandru, *Posibilul nelimitat*, în „Astra”, nr.3, mar. 1986.